

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Tdo/61/2014
Identifikačné číslo spisu:	5112010870
Dátum vydania rozhodnutia:	26.11.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Štefan Michálik
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:5112010870.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Štefana Micháлика a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Daniela Hudáka na neverejnom zasadnutí konanom 26. novembra 2015 v Bratislave v trestnej veci obvineného Y. Y. pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. d/ Tr. zák. a iné, o dovolaní obvineného proti rozsudku Okresného súdu Žilina z 28. januára 2014, sp. zn. 28T 100/2012, v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline zo 7. mája 2014, sp. zn. 2To 31/2014, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného Y. Y. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Žilina z 28. januára 2014, sp. zn. 28T 100/2012, bol obvinený Y. Y. uznaný vinným zo spáchania prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. d/ Tr. zák. a prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák., a to na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenej dobe od 9.00 hod. dňa 9. apríla 2012 do 14.00 hod. 10. apríla 2012, bez súhlasu nájomníčky bytu O. H. odomkol pomocou duplikátu kľúča vstupné dvere a vošiel do bytu č. 23 na treťom poschodí na ulici E. č. XXXX/X v E., okr. E. a keď sa O. H. dňa 10. apríla 2012 v čase približne o 14.00 hod. pokúšala odomknúť vstupné dvere do uvedeného bytu, pomocou vlastného kľúča, toto sa jej nepodarilo a začala klopať a búchať na dvere, na čo obvinený zvnútra otvoril vstupné dvere do bytu, v ktorých bol v zámku zvnútra zasunutý duplikát kľúča a následne O. H. vstúpila do bytu a po telefonickom rozhovore a následnom osobnom stretnutí O. H. s majiteľom bytu, ktoré trvalo niekoľko minút, po odchode majiteľa bytu O. H. požiadala obvineného, aby z uvedeného bytu odišiel, a vyšla pri tom na chodbu pred vstupné dvere do bytu, držiac na rukách syna W. H., nar. XX. J. XXXX, avšak obvinený na jej žiadosť byt neopustil a keď chcela vojsť do vnútra bytu, na prahu vstupných dverí do bytu ju obvinený chcel kopnúť, na čo sa otočila, aby ochránila svojho syna a obvinený ju kopnutím zasiahol zozadu do chrbta, následkom čoho spadla na zem na kolená a jej syn si udel hlavu o zárubňu a začal plakať, následne jej obvinený vytrhol z rúk jej syna a položil ho na posteľ, a keď O. H. prichádzala smerom k svojmu synovi obvinený ju sotil na posteľ a povedal jej, že ju zabije a udel ju päšťou do

pravého kolena, na čo O. H. začala kričať a bežala k vstupným dverám do bytu, ktoré otvorila a opakovane kričala na obvineného nech z bytu vypadne, že tam nemá čo robiť a že tam nebýva, a keď obvinený z bytu napokon odchádzal, vo dverách sa pristavil pri O. H. uderil ju päťou do nosa, čím svojim konaním spôsobil poškodeniu O. H. pomliaždenie ľavého kolena, pomliaždenie pravého kolena s oderkou, pomliaždenie pravého predlaktia s krvnou podliatinou a pomliaždenie nosa, ktoré si vyžadovali dobu liečenia v trvaní 5 dní, a zároveň u poškodenej O. H. vzbudil obavu o jej život a zdravie a o život a zdravie jej syna W. H..

Podľa § 44 Tr. zák. súd u obvineného Y. Y. upustil od uloženia súhrnného trestu, nakoľko považoval trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 10 mesiacov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia uložený mu skorším rozsudkom Okresného súdu Žilina z 19. februára 2013, sp. zn. 3T 111/2012, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 29. mája 2013, sp. zn. 2To 45/2013, právoplatným 29. mája 2013, na ochranu spoločnosti a nápravu páchatelia za dostatočný.

Proti vyššie citovanému rozsudku podal obvinený Y. Y. odvolanie, ktoré bolo uznesením Krajského súdu v Žiline zo 7. mája 2014, sp. zn. 2To 31/2014, podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuté.

Dňa 3. septembra 2014 bolo na prvostupňový súd doručené dovolanie obvineného, podané prostredníctvom jeho obhajcu, ktoré bolo následne doplnené. Ako dovolacie dôvody boli zo strany obvineného uplatnené dôvody v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/, písm. i/ Tr. por. a § 374 ods. 3 Tr. por.

Podľa názoru obvineného došlo uznesením odvolacieho súdu k porušeniu ustanovení Trestného poriadku, pretože po dôslednom preskúmaní veci mal tento napadnuté rozhodnutie zrušiť z dôvodov uvedených v § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. d/ Tr. por. a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, event. ho mal spod obžaloby oslobodiť podľa § 285 písm. a/ Tr. por., prihladnuc na zásadu „v pochybnostiach v prospech“.

Dovolacie dôvody oprel konkrétne o tú skutočnosť, že:

- na hlavnom pojednávaní konanom 18. februára 2013 navrhol vykonať rekonštrukciu žalovaného skutku, aby bolo hodnoverne preukázané, čo sa skutočne stalo, pretože poškodená nevypovedala pravdu,
 - na hlavnom pojednávaní konanom 27. januára 2014 navrhol vykonanie ďalších dôkazov, a to výsluchov majiteľa bytu G. O., E. K. - jeho sestry, F. O., ako aj npor. G. X., pretože tieto osoby poznali osobu O. H. a vedeli by sa vyjadriť k jej charakteru ako aj motívu, prečo tvrdila na neho veci, ktoré mali za následok jeho trestné stíhanie,
 - navrhol vyžiadať policajné záznamy, z ktorých by bolo zrejmé podanie trestných oznámení na poškodenú jej exmanželom, ako i záznamy zo sociálnej kurately, ktoré tiež ozrejmiť charakter a správanie O. H.,
 - žiadal vypracovať znalecký posudok na duševný stav poškodenej, ako aj výpis SMS z jej mobilného telefónu, z ktorých by vyplynul celkový obsah jej komunikácie vo vzťahu k nemu,
- avšak prvostupňový súd všetky jeho návrhy na hlavnom pojednávaní konanom 27. januára 2014 odmietol, pritom náprava nebola vykonaná ani v konaní o riadnom opravnom prostriedku odvolacím súdom. Obvinený má za to, že vyhodnotením rozporuplných tvrdení v jeho prospech a tiež vykonaním navrhnutých dôkazov by sa preukázala jeho nevina a bol by spod obžaloby oslobodený.

Ďalej obvinený v podanom dovolaní upozornil na to, že vyššie menovaná poškodená na jednej strane vypovedala proti nemu a na druhej strane chodila za ním do väznice na návštevy, vypisovala mu listy akoby sa nič nestalo, o čom sú aj dôkazy v súdnom spise, na ktoré prvostupňový ani odvolací súd neprihliadli.

Ak ide o právo na obhajobu, tak toto malo byť porušené i v tom smere, že hlavné pojednávanie prebehlo bez zastúpenia obhajoby, a to aj napriek tomu, že sa jednalo o nutnú obhajobu, čím došlo k porušeniu čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Na základe neplnenia si obhajovacích povinností JUDr. Samcom

bol nútený zmeniť obhajcu a bola mu pridelená Okresným súdom Žilina JUDr. Anna Šeligová.

V danej veci sa dostavil na hlavné pojednávanie koncipient, s ktorým ani len neprejednal obhajobu, pričom nešlo o prípad ustanovenia náhradného obhajcu. K tomuto došlo bez jeho súhlasu, ako aj bez toho, aby súd dohliadal, či obhajoba účinne plní účel a či je právne zastúpenie zákonné. Hoci aj Krajský súd v Žiline prvostupňový rozsudok, sp. zn. 28T 100/2012, zrušil z dôvodu porušenia jeho práva na obhajobu v zmysle § 36 ods. 2 písm. a/ Tr. por. zásadným spôsobom (v jeho prípade navyše išlo o povinnú obhajobu v zmysle § 37 ods. 1 písm. b/ Tr. por.), náprava nebola v tomto smere podľa obvineného zabezpečená. Krajský súd totiž napravil pochybenie len v tom smere, že právny zástupca mu bol pridelený a tento bol prítomný na hlavnom pojednávaní, avšak dôkazný stav zostal v predmetnom súdnom spise pôvodný, teda v rozpore s čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čoho reakciou bola žiadosť v zmysle § 43 ods. 1 Tr. por.

Obvinený v podanom dovolaní namietal rovnako i to, že v konaní 2To 45/2013 bola predsedníčkou odvolacieho konania JUDr. Eva Kyselová, ktorá bola členkou senátu taktiež aj v konaní 2To 31/2014, z čoho vyplýva, že rozhodnutie odvolacieho súdu je v rozpore s čl. 46 ods. 1 ako aj čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, v zmysle ktorého „V Slovenskej republike vykonávajú súdnictvo nezávislé a nestranné súdy.“ Obidve jeho trestné veci vedené na Krajskom súde v Žiline považuje za vzájomne prepojené, v oboch rozhodovala ako sudkyňa JUDr. Eva Kyselová, čo určite malo vplyv na konečné rozhodnutie odvolacieho súdu.

Pochybenie v konaní súdu a porušenie práva na obhajobu vidí obvinený i v tom, že súd mal vykonať dôkaz vypracovaním posudkov v oblasti psychológie a psychiatrie na poškodené, nakoľko obidve poškodené vystupujú v obidvoch konaniach, ako aj sudkyňa je v obidvoch prípadoch zainteresovaná, z čoho je zrejmé, že tu nie je možné hovoriť o práve na spravodlivý proces. Poukázal tiež na princíp rovnosti zbrani a Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Napokon k pochybeniu v konaní prvostupňového súdu malo dôjsť i v tom smere, že prvostupňový súd ho pôvodne oslobodil z prečinu nebezpečného vyhrážania, avšak po vrátení veci Krajským súdom v Žiline ho opätovne súdil za vec - skutok, z ktorého ho pôvodne oslobodil, v čom vidí dôvod dovolania v zmysle § 374 ods. 3 Tr. por.

Z vyššie uvedených dôvodov preto obvinený navrhol, aby najvyšší súd ako súd dovolací

- 1/ podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil rozsudkom, že uznesením Krajského súdu v Žiline zo 7. mája 2014, sp. zn. 2To 31/2014, bol porušený zákon v ust. § 319 Tr. por. a v konaní, ktoré mu predchádzalo v ust. § 371 ods. 1 písm. c/, písm. i/ Tr. por. a § 374 ods. 3 Tr. por. v jeho neprospech,
- 2/ podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Žiline ako i rozsudok Okresného súdu Žilina z 28. januára 2014, sp. zn. 28T 100/2012, vo výroku o vine a v dôsledku toho aj vo výroku o treste, ako i ďalších výrokoch, majúcich vo výroku o vine svoj podklad a
- 3/ podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Okresnému súdu Žilina, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Žilina v rámci svojho písomného vyjadrenia z 25. septembra 2014 uviedla, že sa s vyššie uvedenými dôvodmi dovolania nestotožňuje. Zdôraznila, že v dovolacom konaní v súlade s § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nemožno preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu. Pokiaľ ide o to, že v dvoch trestných veciach obvineného v odvolacom konaní konala a rozhodovala tá istá sudkyňa, nejde o prípad, v ktorom by mal byť sudca podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, pričom obvinený neuviedol iné konkrétne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por., a tento dovolací dôvod ani neoznačil v podanom dovolaní. Čo sa týka potom namietaného porušenia práva na obhajobu, na základe jeho porušenia v konaní prvostupňového súdu bol uznesením Krajského súdu v Žiline z 19. decembra 2012, sp. zn. 2To 120/2012, zrušený pôvodný rozsudok Okresného súdu Žilina z 22. novembra 2012, sp. zn. 28T 100/2012, a vec bola vrátená prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie. V priebehu ďalšieho súdneho konania nedošlo k žiadnemu porušeniu práva na

obhajobu a žiadne porušenie tohto práva v uvedenom štádiu konania nekonkretizuje ani obvinený v podanom dovolaní. K poslednej námietke obvineného prokurátorka uviedla, že predmetom obžaloby bol jeden skutok, ktorý bol v obžalobe právne kvalifikovaný ako dva trestné činy, a to ako prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. d/ Tr. zák. a ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. Pre tento skutok nebol obvinený nikdy prvostupňovým súdom oslobodený, a pokiaľ súd pri vyhlasovaní v poradí prvého rozsudku Okresného súdu Žilina z 22. novembra 2012, sp. zn. 28T 100/2012, dospel k záveru, že predmetný skutok je dôvodné právne kvalifikovať iba ako prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. d/ Tr. zák. a následne po opätovnom prejednaní veci dospel v súlade s právnym základom podanej obžaloby k záveru, že skutok je dôvodné právne kvalifikovať nielen ako prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. d/ Tr. zák., ale aj ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák., takémuto postupu súdu nebránila žiadna zákonná prekážka.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti preto prokurátorka záverom navrhla, aby dovolací súd dovolanie obvineného Y. Y. odmietol z dôvodu podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že toto bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1, veta prvá Tr. por., keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 371 ods. 4, veta prvá Tr. por. dôvody podľa odseku 1 písm. a/ až g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Podľa § 374 ods. 3 Tr. por. v dovolaní možno uplatňovať ako dôvod dovolania aj konanie na súde prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

Podľa § 385 ods. 1 Tr. por. dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených pochybení, pričom má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania musia byť preto obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inšancia.

Pokiaľ ide o vyššie uvádzanú viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, tak tu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu

predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.

Z toho potom vyplýva, že v prípade, ak chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Tr. por. nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c/ Tr. por. alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Tr. por., bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Tr. por., ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por., dovolací súd vyhovie dovolaniu postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Tr. por. a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

Pokiaľ ide o prvý z uplatnených dovolacích dôvodov uvedený pod písm. c/ § 371 ods. 1 Tr. por., tak k tomu treba hneď v úvode vo všeobecnosti poznamenať, že právo na obhajobu je v zmysle tohto potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu, pričom daný dovolací dôvod môže byť naplnený len v takom prípade, ak zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné, t.j. ak došlo v trestnom konaní k takému pochybeniu, ktoré malo resp. mohlo mať vplyv na priebeh či samotný konečný výsledok tohto konania.

V súvislosti s vyššie uvedeným a tiež s ohľadom na obsah podaného dovolania považuje najvyšší súd ďalej na danom mieste zdôrazniť tú skutočnosť, že ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov (§ 34 ods. 1 a § 44 ods. 2 Tr. por.), zodpovedá mu povinnosť orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú. Ak sa potom návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo len s poukazom na toto nemožno úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Ak ide o obvineného Y. Y., tento v podanom dovolaní namieta, že v trestnom konaní neboli vykonané všetky ním navrhované dôkazy, keď konkrétne prvostupňový súd mal na hlavnom pojednávaní odmietnuť vykonať rekonštrukciu skutku, výsluchy G. O., E. K., F. O. a tiež G. X. (mali sa vyjadriť k poškodenej O. H.), vyžiadanie policajných záznamov o trestných oznámeniach na poškodenú podaných jej exmanželom ako aj záznamov zo sociálnej kurately (mali ozrejmiť charakter poškodenej), a napokon tiež vypracovanie znaleckého posudku na duševný stav poškodenej, ktorých vykonaním by bola jeho názoru preukázaná jeho nevina a bol by oslobodený spod obžaloby.

K tomu bolo po preskúmaní predloženého spisu zistené, že prvostupňový okresný súd na hlavnom pojednávaní konanom 27. januára 2014 uznesením podľa § 272 ods. 3 Tr. por. všetky obvineným navrhnuté dôkazy správne odmietol z dôvodu, že ide o dôkazy týkajúce sa okolností, ktoré bolo možné zistiť už skôr vykonanými dôkazmi. Zároveň pritom dodal, že súd vykonáva dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre spravodlivé rozhodnutie vo veci. S prihliadnutím na už uvedené nie je preto možné v tomto smere nemožno hovoriť o žiadnom porušení práva na obhajobu v dôsledku nevykonania všetkých obhajobou navrhovaných dôkazov.

Dovolateľ sa porušenia práva na obhajobu následne domáha i s poukazom na to, že hlavné pojednávanie údajne prebehlo bez zastúpenia obhajoby, a to aj napriek tomu, že sa jednalo o nutnú obhajobu. V danej veci sa mal na hlavné pojednávanie bez jeho súhlasu dostaviť koncipient, s ktorým ani len neprejednal obhajobu. K tomu najvyšší súd konštatuje, že (tak ako na to napokon správne upozornila už

prokurátorka v podanom vyjadrení) z dôvodu zistenia porušenia procesných ustanovení zaručujúcich obhajobu obvineného, predovšetkým ust. § 36 ods. 2 písm. b/ Tr. por. v konaní prvostupňového súdu bol uznesením Krajského súdu v Žiline z 19. decembra 2012, sp. zn. 2To 120/2012, zrušený pôvodný rozsudok Okresného súdu Žilina z 22. novembra 2012, sp. zn. 28T 100/2012, a vec bola vrátená prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie. Okresný súd Žilina po vrátení veci najskôr na hlavnom pojednávaní dňa 31. januára 2013 podľa § 43 ods. 1, ods. 2 Tr. por. oslobodil od povinnosti obhajovania Mgr. Branislava Samca, následne ešte v ten istý deň podľa § 40 ods. 1 Tr. por. obvinenému ustanovil za obhajcu JUDr. Annu Šeligovú a potom v rámci nového konania opätovne vykonal celé dokazovanie, tento-krát už pri plnom rešpektovaní všetkých ustanovení, zaručujúcich obhajobu obvineného. Podľa zistení najvyššieho súdu bolo teda predchádzajúce pochybenie v namietanom smere zo strany prvostupňového súdu v celom rozsahu napravené.

Pokiaľ obvinený poukazoval, že v odvolacom konaní sa na rozhodovaní zúčastnila sudkyňa JUDr. Eva Kyselová, ktorá zároveň predsedala senátu v odvolacom konaní v inej jeho trestnej veci (ide o konanie vedené pod sp. zn. 2To 45/2013, v ktorom došlo k právoplatnému odsúdeniu obvineného za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák.), kde sa mal skutku dopustiť na tej istej poškodenej, tak k tomu najvyšší súd uvádza, že uvedená námietka nie je spôsobilá byť dôvodom na vyslovenie zaujatosti. Obvinený neuviedol v tomto ohľade žiadnu konkrétnu skutočnosť, predpokladanú Trestným poriadkom, pre ktorú by bolo možné vysloviť záver o potrebe vylúčenia vyššie menovanej sudkyne z vykonávania úkonov odvolacieho konania. Aj predmetnú výhradu je teda nevyhnutné považovať za neopodstatnenú, a to z pohľadu prípadného naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por.

Ak ide potom o ďalšiu dovoláciu výhradu obvineného, smerujúcu konkrétne k tomu, že prvostupňový súd sa mal dopustiť pochybenia, ak ho pôvodne oslobodil z prečinu nebezpečného vyhrážania, avšak po vrátení veci krajským súdom ho opätovne odsúdil za daný skutok, tak k tomu sa opäť vecne správne vyjadrila prokurátorka v súdu zaslanom vyjadrení k podanému dovolaniu, keď upozornila na to, že predmetom obžaloby bol jeden skutok, právne kvalifikovaný ako dva trestné činy, a to ako prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. d/ Tr. zák. a prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák., pričom za tento skutok nebol obvinený nikdy oslobodený. Okresný súd Žilina najskôr síce vo svojom prvom rozsudku z 22. novembra 2012 právne kvalifikoval súdený skutok iba ako prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. d/ Tr. zák. (prokurátor namietal takúto kvalifikáciu v podanom odvolaní a navrhoval skutok posúdiť súčasne aj ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák.), avšak po opätovnom prejednaní veci v súlade s názorom obžaloby dospel k záveru o naplnení znakov oboch vyššie zmieňovaných trestných činov. Najvyšší súd žiadne porušenie zákona v takom postupe konajúceho súdu nezistil.

Čo sa týka napokon uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., tak ani tu nemožno dať za pravdu obvinenému, ktorého námietky sú i v tomto smere neopodstatnené. Z dikcie vyššie uvedeného ustanovenia je totiž zrejmé, že vo vzťahu k zistenému skutku je možné dovolaním namietat výlučne vady právne, a teda to, že skutok tak, ako bol súdom zistený, bol nesprávne právne kvalifikovaný. Popri vadách, ktoré sa týkajú právneho posúdenia skutku, možno tiež vytýkať iné nesprávne hmotnoprávne posúdenie. Rozumie sa ním zhodnotenie otázky, ktorá nespočíva priamo v právnej kvalifikácii skutku, ale v právnom posúdení inej okolnosti majúcej význam z hľadiska hmotného práva.

Daná úprava teda výslovne vylučuje možnosť uplatňovania námietok voči skutkovým zisteniam, čo znamená, že v dovolacom konaní nie je možné preskúmať a hodnotiť správnosť či úplnosť zisteného skutku, preverovať dostatočnosť vykonaného dokazovania ako ani správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov. Skutkový stav je v prípade rozhodovania o dovolaní hodnotený iba z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené, t.j. či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Revízia skutkových zistení a záverov urobených súdmi nižšieho stupňa už v dovolacom konaní (konanom na podklade dovolania obvineného) neprichádza do úvahy.

Obvinený Y. Y. v podanom dovolaní v tejto súvislosti upozorňuje na to, že ak by boli vykonané ním navrhované dôkazy a tiež vyhodnotené rozporuplné tvrdenia v jeho prospech, bola by preukázaná jeho nevina a bol by spod obžaloby oslobodený s prihliadnutím na zásadu „v pochybnostiach v prospech“, čo znamená, že právne posúdenie skutku považuje za nesprávne vlastne z dôvodu nedostatkov v skutkových zisteniach - neúplnosti vykonaného dokazovania, či nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov. Ako však bolo uvedené už skôr, skutkový stav ustálený súdmi nižšieho stupňa je pre dovolací súd záväzný, nie je ho možné už preskúmavať, dopĺňať príp. meniť, pričom tento potom aj podľa názoru najvyššieho súdu napĺňa všetky zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. d/ Tr. zák. ako i prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák.

S poukazom na vyššie uvedené je teda zrejmé, že najvyšší súd nezistil opodstatnenosť obvineným uplatnených námietok z pohľadu relevantných dovolacích dôvodov, a preto nemohol inak, ako dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.